

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoju mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći kbmana
Žiwn osé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će
F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždju šobotu w Šmolerjez knihcizisčezěni w Budyščinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

4. njedžela adventa.

1. Jana 1, 1—4.

A cžesći wyšokého knjesa bu něhdy někajka šwje-
czižna i pnyšnej hošćinu wuhotowana. Pšichoty běchu
dokonjane, hošćo šo šhromadžichu, ale — tón, kotremuž
šwjedžen pláčesche, njepšichndže. Njebě zly šwjedžen bjes
rosomneje pšichizny, hdyž hlowna wošoba pobrachowasche?
Podobnje steji w tak někotrym domje se šwjeczenjom hodo-
neho šwjedženja. Wšchelakore pšichoty šo cžinja, dary šo
wušwola, božodžěscžowy šchtom šo wupnyšchi a šašwěczi,
ale tón tu njeje, ke kotrehož cžesći šo hody šwjecza. Duž
je w tajkim domje runje tak, kaž hdyž židži hody šwjecza.
Woni šebi tež mjes šobu dary wudželujaj, šamo šchtom
šašwěcžujaj, ale cžeho dla to cžinja, wo tym njewjedža šebi
žaneho wotmolwenja dacž. Jeliso našch Šbóžnik t nam
na šwjedžen njepšichndže, šo by jón i nami šobu šwjeczil,
šo wscho hodowne wješele bóršy pominje. Wono šo wob-
šwětlenju měšta runa, kotrež we šwěcžazej pnyšnosći šo
blyščež, ale bóršy po tym kaž morwe, bjes šwětla a
žiwjenja, tam leži. Šwjedženške šwješelenje žaneho traj-
neho wužitka a žohnowanja njefawostaji, žanych mozow ša
dalsche žiwjenje w naš njefbudži, nawopak: je šwjedžen šo
minyl, potom prošdnota žiwjenja šo cžim bóle šačžowa.
Teho dla šměny tola džěnka wo najlěpšich hodownym
daru rěcžecž, kotryž žanemu njedyrbi pobrachowacž: to je
ta šbóžna hodowna powjescž, kotraž hižom na 19
lěštotkow pšes šchescžizjanštwu kliczi a šo hiščeže džěnka

tak móžnje na wutrobach wobšwědčžaj, kaž w tamnej nožy,
jako jandžel pastyrjam pšichowjedasche: Wam je šo džěnka
Šbóžnik narodžil. Jan nam wopšchijecže, wěštosć a plód
tuteje hodowneje powjescže bliže rošestajaj.

1. Kak wona rěka? „Šchto wot špocžatka bě, šchtož
šmy šlyšcheli, wot šłowa žiwjenja, to my wam pšchipo-
wjedamy.“ Šswjaty japoschtoł našche wošo do šady hacž
do hlubiny wěcžnosće šložuje. Tam je Bóh Wótz radu
lubosće wobšamtnyl, šwojeho jenicžkeho narodženeho Šsyna
t wumožanju cžłowjetow dacž. Jako bě cžas dopjelny,
Bóh šwojeho Šsyna na tutu šemju pošla: Toh' Wóžza
Šsyn, Bóh wyšoki, jedyn hošć bě na šemi a wjedže naš
i toh' hubjenštwu do njebjeskeho wješela, Šyrieleis (67, 5).
Někotremužtuli šda šo twjerde šłowo byčž, šo dyrbi šemja,
na kotrež šmy žiwi, měštno hubjenštwu byčž. A tola,
njeje wona cžěmny dol a měštno šylšow? Šdžeztuli šho-
džimy abo šejimy, wšchudžom naš wodych šmjercže wob-
dawa. Kóždny džěń šebi nowe, bolosne wopory i našcheje
šriedžišny žada, i kóždej krocželu temu wotomitej bliže
pšichndžemy, hdyž tež wo naš pláčzi: Kóškaž domej,
šmjercž cže žada. A hdy by tuto cžělnu wumrjecže ta
jenicžka cžěža byla, kotraž tak cžěžko nad nami leži! Wjele
hórscha je tola ta duchowna šmjercž, kotrež šmy wšchitžy
i pšchirodženja podcžišnjeni. Šchto tute puta rošłama?
šchto tutu cžěžu i naš wotwali? Ani mudrosć Egipcžanow
ani wustojnosć Gricžow ani móž Romjanow njemóžesche
to dokonjecž. Šakle jako bě šo Boži Šsyn cžłowjet šcžinił,
a wošriedž cžłowjestwa šo šjewil, móžesche ta šbóžna po-

wjesć do śweta wuńc: To žiwjenje je šo šjewiło. Wjesel šo, khuda człowsta duscha, ty dyrbišch žiwa bycz! To džeczó, kotrež w žlobje w Bethlehemje ležesche, je tež sa twoje lěpsche s Wótza klina do nascheje niskosće dele stupiło, so by psches šwoje čerpjenje a wumrjecze cze s Wótzom wujednało a tón horjestanjeny je czi móž noweho žiwjenja pschinješl, w kotrymž móžesch hrěch pschewinyč a psches stróžele šmjercze k wěcznej a sbóžnej dokonjanošći pscheńc.

2. Sawěrnje troštapoľna powjesć! Ale je dha tež wěrna? Šměmy k njej s zylej wutrobu dowěrjenje měcz? Jan naš na to pokaze, šo je hodowna powjesć tež wěscze wobšwědcžena: „Šhtož šmy šlyšcheli, šhtož s našchimaj woczomaj šmy widželi, šhtož šmy wohladowali a šhtož stej naschej ruzy womašalej, to wam pschpowjedamy.“ Tak móže jeno muž pišacž, kiž je šebi šwojeje wězy zyle wěšty. A tajzy běchu czi japoschtoli. Še rta šwojeho mišchtra šu woni šłowa žiwjenja šlyšcheli a w jeho skutkach šu woni móž žiwjenja widželi, kotraž khorych wustrowi a morwyh šbudži. Woni šu šwojeho horjestanjeneho Anjesa šameho pschekrašnjeneho widželi. Še wěrje do tuteho žiweho Šbóžnika a w nadžiji na jeho šlubjenje: Ša šym živy a wy budžecze tež živi, šu woni ša jeho ewangelion šwědcžili, wojowali a čerpili hacž do šmjercze. Njeje jich šwědcženje wěry hódne? Abó chzesch ty k tym wjazy dowěrjenja měcz, kotřiž pospytuja, šwědcženje Šesuwych wuczobnikow še wschelatorym dwělom wošlabicz a kotrymž je Šesufš Šhryštušš niz šěrschta žiwjenja, kotryž pola Wótza bē, ale jeno mudry a pobožny wuczěč? Wo- hľadaj tola na wulku šyłu wěrjazych šwědkow še wschitkich čašow a ludow, šak šu s našonjenjom šwojeho žiwjenja k temu wušnacžu pschischli: Bóh je šjewjeny w čěle! D žórlo miłosće! o nowe we šwěcze! To džeczó narodžene je Wótž a šěrschta šam, k Šbóžnikej wušwolene, cze lubje powitam. Šesu, budž s nami (625, 2)! Tež s naš budže kóždy, kotryž še šwojej wěru do Šbóžnika špawnje a šwěrnje mēni, wušnacž dyrbjecž: W Šesufšu šym to žiwjenje namakał. Bjes njeho bēch bjes wschitkeho wopravdžiteho wjesela a mēra. Šo tym pač, šo šym šo k njemu wobrocžil, šmēm šacžucž, šo wón mojej duschi trošcht, wodacže hrěchow, móž k nowemu žiwjenju a nadžiju wěczneho žiwjenja pschinješe. Šhtož je to šhonil a je šwojeje wěry šebi wěšty, tón džerž, šhtož ma, tež w čěm- nyh čašach špntowanja. Šhtož pač wo šłowje žiwjenja še šwojeho našonjenja hišcže nicžo njewē, tón tola w tutych šwjedženškich dnjach šapoczŋ šebi tu wěrnosć rošpominacž: To šłowo ščini šo čělo a bydlešche mješ nami, a my widžichmy jeho krašnosć, jako jenicžkeho narodženeho Ššyna wot Wótza, polne hnady a prawdy. Čzim šwěrnišcho to činimy, čzim jašnišcho pošnajemy, šo je s džiwom w Bethlehemje šwětej šo wopravdže žiwjenje šjewiło.

3. Namaka tuta šbóžna hodowna powjesć w tutych šwjedženškich dnjach wjeselny wothlōš w našich wutrobach, dha tež jeje žohnowany plōd njewuwostanje. „To wam pschpowjedamy, šo byšcže wy tež s nami towarštwō mēli, a nasche towarštwō pač było s Wótzom a s jeho Ššynom, Šesufšom Šhryštuššom.“ Šo bu jeho Ššyn człowječ, w tym je wulki Bóh šo człowještwu bližil. Šhtož nětko pschi- powjedanju wo Šhryštuššu wucho a wutrobu wotewri, psched Šbóžnikom šo w modlitwje pokorja a šo jemu ša štajne wobšwědcženštwō pschepoda, tón ma towarštwō še Ššynom a psches Ššyna tež s Wótzom, a to je tón pučž

k polnej wjeselosći. Abó šcho móže nam šchodžicž, hdyž je našch njebjeski Wótž s nami? Še Bóh ša naš, šcho móže pschecžiwō nam bycz? Ššebicžiwy, šwětnje smyšlenty człowječ wschač šwoje šbože najradšcho šam ša šo šchowa; wěrnny šchescžijan pač chžyl to šbože, kotrež je šo jemu dostało, rad wschitkim šdželicž, wschitkich k Šbóžnikowemu žlobej dowjesć a s nimi šwjast wěry a lubosće ščiničž, na kotrymž šo Anjesowe šłowo dopjelnja: Šo bychu wschitzy jene byli, runje jako ty, Wótče, we mni šy a ja w tebi.

A woporej czi, Šesu, podam
Žyłu šwoju wutrobu;
Wobnow ty ju k dobrym plōdam,
Wodž ju k šebi psches wěru.
Wěra njech pač džělawa
Wěrnny lubosć pokaja,
Kiž šo k Bohu, k bratram hori
A wschē njeprawdosće mori.
Šamječ.

M. w Hr.

Twój kral šo bliži!

Twój kral šo bliži, šchescžano,
D wotewr dom šwój jemu!
Šón šhotuj čžiste bydleńcžko
A šawrjej hrěchej wschemu;
Tež s wěnzami a palmami
Njech wón šo rjenje wudebi
Ša hošča wyškeho.

Twój kral šo bliži, šchescžano,
D wotewr wucho jemu!
Wón šhlēb ma šłowa Božeho,
Duž šhwataj hlōdny k njemu;
Kiž pučž je, wěrnosć, žiwjenje
A šchemi s wodu wěcznosće,
Š tym dži na čerstwu paštwu!

Twój kral šo bliži, šchescžano,
D wotewr rōt šwój jemu!
Ššwědcž ša njeho, džerž, pošnaj šo
Še kralej njebjeskwemu;
Wón nochze žanu pošojčnosć,
Wón žada wěrnny pobožnosć,
Kiž wyšta: hošanna!

Twój kral šo bliži, šchescžano,
D wotewr duschu jemu!
Hdyž starosć, horjo, hubjenštwō
Čže tyšchi, dha dži k njemu;
Wón wotpoczŋnt a pokoj je,
Š nim wutroba tu k mēru dže,
Še čašnje, wěcznje šbóžna!

K. A. Fiedler.

Rošrěčžowanje dusche s Božim džěscžom.

Šako bēšche šhěžorka Šelena na tym mēscze, hdyž je šo Šbóžnik narodžil, rjanu žyrkej natwaricž bała, šo tam štarý žyrč- winy wuczěč Šierony mus šašydli. Šón, pschi njej do wyškeho šastojšstwa powoľany, džesche:

„Njewšmicže mje wot Šesufšoweho žlobika; mi njeje nihdže lěpje. Šdžež je mi Bóh šwojeho Ššyna s njebjekš bač, wottal chžu

tež jemu swoju duschu do njebja pobjlacž.“ We wysokej starobje wón pišče: Tak husto hač na tole městno hladam, šo moja duscha i Božim džěščom rosrěčuje. Sa praju: „Ach, knježe Jesu, kak hubjenje ležiš tam dla mojeje sbóžnosće! kak móžu či to sa-
placžić?“ Na to šlyšchu džěčžo wotmolwicž: „Sa ničžo nježadam. Spěwaj ty: Čžescž budž Bohu we wysokejšči, a dai šebi to lubićž; ja čžu hišče wjele hubjenschi byčž na wolijowej horje a na šwjatym šchižu.“ Sa rěčžu dale: „Ty lube džěčžatko, dyrbi či něščto dacž, či wšcho šwoje što dam.“ Džěčžatko šnapšchecžiw: „Wščaš stej njebjo a semja mojeje, moje je wšcho šlěboro a što, ja ničžo njepotrebam; dai jo šhudym ludžom, dha jo wošmu jako mi šamemu date.“ Sa rjeknu: „To wščaš čžu rad čžiničž, čžyž pak tež tebi něščto dacž, tola dyrbi se šrudobu wumrjecž.“ Duž šlyšchu wotmolwjenje: „Čžesč tak rad dawacž, dha dai mi šwój hrěč, šwoje šwědomje a šatamanštwo.“ Sa šo prascham: „Ščto dha čžesč i tym čžiničž?“ Džěčžo wotmolwja: „Sa čžu jo na šwoje ramjo wšacž; to dyrbi moje knjejštwo a mój krašny štuť byčž, kaž je Šesajáš prajił: šotrehož knjejštwo je na jeho ramjenju.“ Duž šapocžach horžo placž, prajizž: „D džěčžatko, luby Jesu, kak šy ty mi wutrobu hnuł! Sa šebi myšlach, šo čžesč mēčž, ščtož mam dobreho; ty pak žadaš, ščtož mam šleho. Wšmi, ščtož je moje, dai mi, ščtož je tvoje, dha šym wšchón hrěč wotbył a wēčžneho žiwjenja wēšty!“

F.

Boža nóz.

D šwjata nóz! ty šašo čžiče bližišč
Ššo šwētej i jandželštimi šchidkami;
Budž džaknje postrowjena i psalmami,
Šo Božu miłoscž i nowa i semi nižišč.

Ty šbóžnu radošč dušcham i njebja čžecžesč,
Še i bethlehemškim šwētkom wohrjewošč;
Ty w hrodach, w hētach lubošč wušywašč
A palmny mēra čžlowski džěčžom plecžesč.

Šaj, njebjo nad semju ty wotankujesč,
Šo nad njej klineža hymny jandželšte;
Naš šhoršč hojšč, i troštom wotšchewujesč.

Duž, šwēdko nješkónčnejše hnady, witaj!
Nam, hwēšda šalemška, šwēčž do dušče
A žohnowana hodownička šwitaj!

K. A. Fiedler.

Patoržiza šamotneju.

W šadnym twarjenju bydli do dwora won wučerška wudowa Šchimankowa se šwojeje džowku. Wona nošy módru brylu, dokelž ma jara škabej wocži. Džowka je lešna knježnička, nēhdže dwanacže lēt stara, jara pilna hač do nožy a pschi tym póžčiwja a pobožna. Štwa, w šotrejš wonej pschewmatej, leži w pschisemju; pschetož wysoke šchody šu tej žonje, kiž bē hač dotal na wšy bydliła, wulžy wobcžejne. Ša to pak je tež wuhlad do čžemneho, pschezo wložneho dwora čžim hubjenschi. W šjoch hodžinach dyrbi šo hižom lampa šwēčžić, pschetož Madleńka je wušchimarčka bēlšč tlaninow. Wonej tu lēdma lēto bydliše, a to šu přenje hody po nanowej šmjercži. Dženka je patoržiza. Madleńka šedži wot ranja kaž pschilowana nad šwojim šchiplatym džělom škonjena: šmyčł na šmyčł wona ryncžuje a kwētki i šopješčkam rjaduje; hač do šchescžich hodžin ma džělo hotowe byčž. Dhs a dhs wona šhwatnje na won a nutš šhodžazu macž pohladny, ale jeno šo by jej wješele šmējaze woblicžžo potašala, potom jehla šašo lecži.

Š wēžow pomału pjecž bije, šwjatocžne šwonjenje hodownych šwonow šo špocžina. Šsu to krašne šwony i Šětroweje žyrkwe, tak polnje, tak harmonišy klinežaze, kaž šynti i njebješke domišny.

„D macži, je to rjenje! Šak je luby Bóh tola hnady, šo namaj tón luby šwjedžen do naju šomorke šwonicž dawa!“

„Ach haj, džěčžo, to wščaš je rjenje,“ wotmolwi macž, „ale našče wješne šwony bēchu tola hišče rjenišče! A kak wulžy wažne bēšče nanej hodowne šwonjenje! Wēšch hišče, kak wón tehdy i šararjež štarym Šurjom na wēžu šrocžesče, a kak wonaj to potom tak šwjatocžnje čžinjeschtaj a šebi čžapku šejmašchtaj, ružy štyknyšchtaj a šo modlešchtaj?“ —

Madleńka i hlomu šwony, nad šwojim džělom čžiče plakašče a pschistaji: „Sa šym pschezo šobu była a šym nanej trubku džeržala, a hdyž na pošledku wulki šwón hišče tak hluboško do-
brcžesče, potom rjekny nan žyle pomału: „Čžescž budž Bohu we wysokejšči, mēr na semi a čžlowljam dobre špodobanje!“ a šararjež štary Šurij rjekny hamjen! Ach haj, macži, ty mašch prawje, to bēšče hišče wjele rjenišcho!“

Nětko je na poš šchescžich! Madleńka je hotowa. Macž je mješ tym blotowe želežko horže ščiniła, ručže je wumješke džělo blotowane, šručž rōžobarbnejše židžaneje papjery poššunjene, a macž dyrbi štuť šwojeje džowki trochu wobdžiwacž. Ale ta šdychnužy pschistaji: „Ach tvojeje wocži, džěčžo, tvojeje lubeje wocži, a ščto dha wjele ša to doštanješč?“

Madleńka je šo šwój mantlš wodžela, šebi čžapku, i šožuchom wobrubjenu, na šwoje bēle plecžene wopušče štajiła a radoščiwje šhladowašče: „Ščto ja doštanu, mamicžka? Mō, dwaj twjerdaj, šwētkaj tolerjej, abo čžemoj prajicž: Šchěšč žylych hriwnow! Š tymaj šmój derje žiwěj hačž po nowym lēčže, a ja či tež hišče nēščto i Božemu džěščžu kupju!“ A i tym bē wona kaž blyšł i durjemi won. Macž čžyšče jej hišče nēščto pschivolacž, tola to bēšče pschepošdže. Nětko wona i šhwatkom šomodu wotewri a i njeje štary rjany šamaštowny rub wuwša, šotryž bē hišče wot jejneje wofki. Do njeho bē wutkany žlobil i džěščžom a Marju i Šosešom, wól a wóšlatko; a nad tym šmahowašče šo bant i napišmom: „Tak je Bóh šwēt lubował!“

Tónle rub wona na šlido wupšchestrje. Šotom pschiješe dwaj šwētkaj mošasnaj šwēčžnikaj, a pošoži mješ njeju šloty šchizž wot štareho džěla. Wona bēšče jón wot šwojeho njebočžičžeho mužja na šwabnym dnju doštala a jón nětko ša nowy šomocžany bant pschitwjedžila. Šo dyrbjesče Madleńžny hodowny dar byčž. Tež šaleť i jabłukami a worječami wona hišče pschistaji.

Nětko bē wšcho naprawjene; wona šo pscheghdny, na džow-
čžicžku čžakawšchi, a jejnej ružy ležesčtej štyknjenej w kline. Šań-
dženoscž a pschichod psched jejnej duschu nimo džěščtej; tak tyš-
nosčžepolne pak tež myšle bēchu, napošledku šo wone tola w tej jenej šmērowachu: „Bóh je nam šwojeho Ššyna wobradžil, šaha by wón tež njechal i nim wščitko nam hnady dacž?“

Tu wona džě! Šaj, to je Madleńka. Wulki paket ma poš pažu a mantlkowaj dyšacžkaj bēšchaj tak pošnaj, šo bē wšcha pumpata. Macž jej durje wotewrija a šwjatocžnje praji: „Wješele hody dai namaj Bóh hromadže!“ „Šamjen, šamjen, moja mamicžka!“ wotmolwja holicžžo i blyščezajmaj wocžomaj. Ale nětko padatej tutej wocži na šlido. Ščto to je? — „D macžerka, ščto šy ty čžiniła! Tvoj šwabny šchizž! Mōžu ja to pschijecž?“ A šlyšy šybolachu šo jej w šabnymaj wocžomaj. Ale macž jej šchizž wokoło šchije šwajša a ju wokošča.

„Takle, mamicžka, nětko džesč ty na šhwilku won a wobštarasč wjecžer! Ša mam tudy tež hišče čžiničž!“ Na to wona wupašuje, najpředny wobraš w šlotym wobłuku, šotryž lubu štary wješnu žyrkej pschedstaja. Madleńka je ju w lēčže šama šnamjenila a

nětko s rjanyh wobluhom wuhotowacž dała. Tu delka, pschi wotewrjenych wěžinych durjach, steji na murju složena nanowa trubka; wón je so runje horje podal k njedželstemu swonjenju. Wobraš wona prawje do brjedža staja, potom pschiindu hiščeže brune hodowne poprijazy a por czoplych rufajzow. Nětko je hotowe! Madleńka wotewrja durje, a maczerne sbožowne hlady pscheclecza wobradzenje. Wobej kedžitej dolho do myšlow ponórjenej pschi napohladže stareje wješneje zyrkwje, a Madleńka praji šwjatocznje, kaž njebohi nan: „Čžescž budž Bohu we wyškolosći, měr na semi a człowjekam dobre spodobanje!“ a macž kaž fararjež stary Surij hamjeń!

Hodowniczka.

Tať je Bóh lubowať hrěšchnu tu semju a khudu,
So je jej Sbožnika póbkať, so šmilil na ludu;

Boža ta nóz
Pšchewinje škaženja móž,
Wěrjazh njepschińdu k šudu.

Šhwalbu, čžescž Bohu tam k pastyrjam jandželow šyła
Nad našchim sbožom tež wješela pojda a špěwa:

Spodobanje
Wot Boha s wyškolosće,
Boži měr, hnada wam kčžewa.

Špěwajče šobu, wy sachodneť semine džěczi!
Njebjeska lubosć k wam dele so s Šhrystušom šwěczi;

Njebješa so
Wottamknu šabliščezujó,
Šwěcža so tróneť a hěczi.

S šhěrlušchom wyškolim Šnješa a Šbožnika witaj,
Džakowna semja, a rjenišcheť šwětkosćzi šwitaj,

W Bethlehemi
W žlobitu džěcžatko špi,
Lubosć a hnada tam špitaj.

Handrij Zejleř.

Najrjeńšcha pycha.

Wošebna Romška knjeni Šornelija mějesche ras pschecželnizu na wopyče, kotraž so rad, dofelž poklada we wutrobje njemějesche, se šomotom a drugeť pychu debjesche. Wona Šorneliji s džěcžazym wješelom a se žonjazej hordosćzu šwoju pychu — škoto, parole a drohe šamjenje — pokazowasche a so na to jednorje šwobleštanu Šorneliju woprašča: „Šhto je twoja najlubšcha pycha?“ Šornelija wuńdže won, šawoła šwojeju hólzow a jeju pschecželnizh s tymi šlowami pschěštaji: „To je moja pycha!“ Njěwěrnó, rjana pycha, na kotruž móže niž jeno sbožowna macž, ale tež džakowny wótžny krať hordy bheč, hdyž bhwaju džěczi, šhtož buschtaj něhdy taj dwať Romjanaj — hordosć doma a podpjera štata?

Šhto je twoja pycha, luba macži? Š wjele wjetšchim prawom dyrbišch na šwoje džěczi pokazujó wotmolwicž: Še na semi drohotnišcheho poklada hacž tón, wo kotrymž 1. Jana 3, 1. šwědczi? Š je se šarschich hiščeže wjetšchich pokladow, hacž jich džěczi, kiž šu psches šchčženizu Šnješowe droho wukupjene wobšedžěństwo wumóžene džěczi Bože, kotrychž je njebjeske kralestwo? Šdžez šu wone šhromadžene, woprawdže tam je šwjata semja, a se šwjateť bojósćzu dyrbjal šchescžijan, wošebje pak nan a maczer na to měštno štipicž. Škomuž wone šwjate njěšbu, tón lubosćže došč njěsměje, je pošbėhnyčž a džeržecž, hladacž a woczahnyčž, kaž so šlušča a kaž je wužitne k jich šbožu, k šbožu šwóšbneho žiwjenja, k šbožu luda a wótžneho kraja.

Šajke šhutne napominanje ša nanowške a maczerne wutroby je hižom nowonarodžene džěcžatko, a šak wažne to je, hdyž jo nowej ruzh přěni krocž wopšchijateť, hdyž štaj šebi šarscheť šwojich šwjatych a čžezkich pschišlušchnosćzow napšchecžiwó tutemu dareť Bohemu wědomnaj, kotryž tola na Božej wazy wjazh płaczi hacž wšhitke poklady a dobytki šwěta! Š šawěrnje, hdy bhchu šchescžijanšh šarschi ženje šabheč njechali, so jich džěcžo jim njěšlušča, ale Bohu a nuts do njebjeskeho kralestwa, so šu jim jeno požčžene a wostajene k dopjelńnenju šhutnych šarschischich pschišlušchnosćzow, woni bhchu tež se šwjateť šhutnosćzu a s wulkej radoščzu tajki wulžh jara wažny poklad hajili a hladali, niž kaž hraťtu abo domjazeho pschiboha, ale se šwjateť šwědomliwosćzu šebi wědomni teho šlowa se šwjateho pišma: „Šhtóž šwojeho pruta lutuje, hidži šwojeho šyna“, šady kotrehož to druge šlowo se rta Šesufša šteji: „Šaš moje jehnjata!“ Šle šelto maczerjom dyrbjalo so dženska šady tamneje šdobneje pošhanki šhowacž, hdyž dyrbjale šwoje poklady pokazacž a dyrbjale šebi na džěczi se šhšami pomhšlicž, dofelž njěšbu nišho hordosć, ale kóždeho štrach; dofelž njěšbu nišomu podpjera, ale hušto šwojim šahe šemrjetym šarschim hósč k jich šachčžej! Šy lubi šarschi, njeporadžene džěcžo walsche s čžezkeť přóžu šašlužene pjenješ pschecžini a šawšhnty njedošahnu a wutroba čže so puknyčž. Šwěcže to tola, kiž jo hiščeže našhoni njěšče, džěczi pak wokoło šebje widžicže, nad kotrymiž šče šnano hižom dołho wšchu móž šhubili.

Š wotkal pschińdže, so je nětko mlodosć, kotraž bėšche něhdy našcha nadžija, štrach našcheho pschichoda? Ššhelake je so wo našchim lěštotku prajišo — to mohło so tež wo nim prajicž, so je lěštotk, w kotrymž so wšhitko na šlowu štaja — tež šchtwórtka šajnja, hdyž štari pošlušchaja a mlodži porucžėja.

Šošlušchnosć we šwjateť bohabojoščzi šama je žórkó wšcheho žohnowanja ša woczehńenje, wo kotrymž Šeremiaš 35. powucžazh štaw pišche. Šdžez šu hiščeže šajte džěczi, so tež žohnowanje wot horka na nje wulimo, kotrež je w 18. a 19. šhtucžžy ša wěcžne čžabš šlubjene. Šotom móža šašo sbožowne maczerje s hordosćzu a radoščzu na šwoje džěczi pokazowacž, hdyž so jich šhtó ša pokazami prascha, a s dobrým šwědomńjom prajicž: „To šu moje poklady!“ kaž našcha lubowana šhžorka, kiž so Šorneliji runa, hdyž praji: „Wot wšhitkeho, šhtož je mi Bóh lubeho a dobreho wopokasať, šu mi moje džěczi najlubšche. Ššhitko druge dyrbju šašo wotedacž, moje džěczi pak móžu, kaž so nadžijam, so mnu šobu do njebješ wšacž.“

Ššhelake s bliska a s daloka.

— Š Budestez. Š radoščzu so nješ nami wšchudže w bližšcheť a dalscheť wokolinje ta powješčž wita, so Budescžanske šerbške towarštno „Lubin“ na šfeczi džěń hodom wječžor s dypšom 8 hodžin w Vogtez šali wulki šwóšbny šerbški wječžor ša wšchěch šwěrných Šserbow wuhotuje, kiž šwoju rěčž šebi waža a šwoje Šserbstwo lubuja. Škóždy šprawny, pschistožny Šserb je wutrobnje witaný. Šastup je žyle tuni, so tež najšhudschi njebh šadžewany bhł.

Šserbške špěwy budža so špěwacž, narodne šlowa k nam šo rěčžecž, na jewiščezu budže so šerbške džiwadko hracž, šhtož šo tu lětdžekatki dołho wjazh štalo njeje. Duž pschińdžče s bliska a s daloka, džělaczerjo a hospodarjo, štari a mlodži, žónške a mužžy. Šjednocžny šo! Šahóšny šo ša Šserbow rěčž a mjeno! Šašhowajmy džěcžom a džěcžidžěcžom kubla, kiž je nam Bóh dať! Šbudžmy šo k nowej lubosćzi, šwěrnosćzi a pobožnosćzi! Šotom štrošchnje do pschichoda! Šotom:

Štracž budže Šserbstwo, šawostacž!

— Šbibliški pučžniť na nowe lěto je wušchol. Šwón lěťka šwój 50lětný jubileť šwjeczi. Šestajal je jón šašo pschecželnimje knješ šarar Šróšal w Budyšchinku. Ššobuššawý knihowneho towarštna jón darmo doštanu. Ša druhich je płacžišna 15 pj.